

Arrest

nr. 234 591 van 27 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 6 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 1 maart 2019 en 1 april 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 mei 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Palestijn te zijn van Arabische origine, geboren op 14 februari 1988 te Jabaliya in de Gazastrook. Uw familie vluchtte in 1948 naar Gaza en is aldus geregistreerd bij UNWRA. Na uw studies in Computer Science Information aan de al Azhar universiteit deed u verschillende tijdelijke jobs in de IT sector. U was echter op zoek naar een vaste job. Tijdens een netwerkevenement in 2017 ontmoette u [M.a.h.], een man die werkte bij het ministerie van Communicatie. Hij stelde u een vacature als netwerkingenieur voor en schreef u in voor het examen en sollicitatiegesprek op 16 juli 2017. Daar kwam u te weten dat het om een job ging bij een administratieve dienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Op 25 juli 2017 werd u opgebeld door ene [J.S.] met het nieuws dat u was aangenomen en dat u zich de volgende dag moest aanmelden op een bepaald adres. Het gebouw bleek niet tot een officiële instantie te behoren. U werd daar ontvangen door [J.S.] en [A.S.]. Na een inleidend gesprek over uw ervaringen, zei [A.S.] dat hij u nodig had als hacker om onder meer facebookpagina's en e-mailaccounts van Gazanen en Israëliische soldaten te hacken. U had dit helemaal niet verwacht en zei dat u dit niet kon doen omdat dit in strijd was met uw principes. [A.S.] was duidelijk niet tevreden. Op het moment dat u wilde weggaan, zei hij nog: we zullen elkaar nog wel zien. U dacht er verder niet over na.

Op 7 augustus 2017 ontving u een oproepingsbrief van de interne veiligheidsdienst. U meldde zich de volgende dag. Aanvankelijk werden u algemene vragen gesteld over uw studies, vrienden, facebookpagina enz. maar vervolgens werd u gevraagd naar de redenen waarom u de job had geweigerd. U herhaalde dat het hacken in strijd was met uw principes waarna u duidelijk werd gemaakt dat u eigenlijk niet te kiezen had. U werd naar een andere kamer gebracht waar u twee dagen lang werd gemarteld. Vervolgens werd u naar uw cel gebracht. U werd op 13 augustus 2017 vrijgelaten op voorwaarde dat u ten allen tijde telefonisch bereikbaar zou zijn. Omwille van het onrecht dat u had meegemaakt, begon u kritiek op Hamas te uiten op facebook.

Op 13 november 2017 werd u telefonisch opgeroepen, u moest de volgende dag verschijnen. Tijdens de ondervraging confronteerde de ondervrager u met uw facebookberichten, dewelke hij had afgeprint. U diende ze voor te lezen en de letters te tellen en kreeg voor elke letter een slag op uw voeten. De volgende dag werd u andermaal ondervraagd. Ze dreigden u te zullen vervolgen wegens misbruik van technologie waarop een strafmaat van zes maanden staat. Toen u weigerde een bekentenis te ondertekenen, werd u andermaal gefolterd. De volgende dag werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating ging u gewoon door met uw facebookactiviteiten.

Op 8 januari 2018 werd u voor de derde maal gearresteerd nadat u had deelgenomen aan een betoging in Jabaliya tegen de slechte levensomstandigheden in Gaza. U had een video van de betoging op uw facebookpagina geplaatst. U werd samen met vele andere betogers vier dagen lang vastgehouden en werd er tijdens de ondervraging van beschuldigd te spioneren voor Ramallah. U werd vervolgens opnieuw vrijgelaten.

In maart 2018 postte [S.a.B.], de woordvoerder van Hamas, het volgende bericht op facebook: 'Hamas heeft zich gedurende elf jaar sterk gehouden en zal dit de komende elf jaar ook doen'. U reageerde hierop met de woorden dat de persoon in kwestie dom was. Twee dagen later werd u telefonisch bedreigd door een onbekend persoon. Hij dreigde u in de benen te zullen schieten om u een lesje te leren en uw heren te leren respecteren. U vroeg hem over welke heren hij het had, waarop hij antwoordde: '[S.a.B.]'. Op 1 april 2018 werd u opnieuw telefonisch opgeroepen door de Interne Veiligheid. De officier zei u dat u ditmaal afscheid van uw familie diende te nemen. Uw vader raadde u aan uw gsm af te zetten en naar uw tante langs vaderszijde in Sheikh Radwan te gaan. Op 4 april 2018 om 6 uur in de ochtend werd uw ouderlijke woning binnengevallen. Ze doorzochten het huis en namen uw laptop mee.

Uw broer die voor de Palestijnse Autoriteiten werkt, kon via collega's die voor Fatah aan de grensovergang van Rafah werkten een tansiq voor u regelen. Op die manier kon u de grensovergang van Rafah oversteken zonder via de controlepost van Hamas te moeten passeren. Op 14 april 2018 verliet u de Gazastrook. Vanuit Egypte regelde u een visum naar Turkije. U reisde naar Griekenland waar u met een vals paspoort met het vliegtuig naar België kwam. U arriveerde op 26 juni 2018 en diende op 6 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 maart 2019 postte u een video van de meest recente betoging in Deir al Balah op facebook. Naar aanleiding hiervan werd uw broer [T.] op straat benaderd door leden van de Interne Veiligheids-

dienst in burgerkledij en bedreigd dat hij zou worden gearresteerd indien u niet zou stoppen met het posten van dergelijke facebookberichten.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten voor: uw paspoort (d.d. 24/07/2017), uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een oude UNRWA Family Registration Card, uw diploma, een oproepingsbrief, een usb-stick met twee video's van een betoging waaraan u deelnam en een DHL envelop. U legde verder een kopie neer van een bewijs van financiële schuld en screenshots van uw facebookberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Zo kreeg u toegang tot medische hulp en UNRWA-onderwijs en krijgt uw vader sinds zijn pensioen wat voedselhulp (zie UNRWA Family Registration Card in groene map en notities persoonlijk onderhoud d.d. 01/03/2019 (CGVS 1), p. 10). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof

van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u te vrezen voor uw leven sinds u de job als hacker weigerde en kritische facebookberichten begon te schrijven. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Dat u vooreerst een job als hacker door Hamas zou zijn aangeboden, kon alvast niet overtuigen. Ten eerste zouden er op geen enkele manier tijdens de sollicitatieprocedure insinuaties gemaakt zijn over de werkelijke inhoud van de job en werd er bijgevolg geenszins afgetast hoe u en de andere kandidaten stonden ten aanzien van het hacken (persoonlijk onderhoud d.d. 01/04/2019 (CGVS 2), p. 4-5), hetgeen weinig aannemelijk is. Ten tweede bleek er geen enkele achtergrondcheck naar u (en dus ook de andere kandidaten) te zijn uitgevoerd. De juryleden op het sollicitatiegesprek zouden enkel gepeild hebben naar uw politieke voorkeur en uw gebedspraktijk, waarop u antwoordde dat u tot niemand behoort en bidt in een niet-Hamas moskee (CGVS 1, p. 19 en CGVS 2, p. 5). Nochtans kan verondersteld worden dat Hamas een grondige achtergrondcheck van de kandidaten en hun families zou doen, om zich van hun eventuele loyaliteit te vergewissen, alvorens iemand voor een dergelijk delicate functie te rekruteren. U verklaarde dat zowel uw vader als uw broer voor de Palestijnse Autoriteiten in Ramallah werken en dat u tijdens uw studies aangesloten was bij de jongerenbeweging van Fatah waar u deelnam aan allerlei Fatah-activiteiten (CGVS 1, p. 19). Dat Hamas hiervan niet op de hoogte zou zijn, is niet geloofwaardig. Dat zij u desondanks alsnog zouden hebben aangenomen omdat u de beste kandidaat was en zij potentieel in u zagen (CGVS 1, p. 20), kan evenmin overtuigen. U verklaarde daaromtrent dat het bekend is dat men in Gaza in alle selectieprocedures altijd de beste kiest (CGVS 2, p. 5). Gezien de hoge corruptiegraad in het land, lijkt dit echter zeer onwaarschijnlijk. Bovendien hadden de vragen op de sollicitatietest en het sollicitatiegesprek steeds betrekking op een job als netwerkingenieur. Dat u de beste netwerkingenieur bleek te zijn, betekent dan ook niet dat u tevens de beste hacker zou zijn. U gaf immers ook zelf aan niets over hacken te weten. U veronderstelde dat niemand in Gaza kan hacken en dat er dus sowieso een opleiding zou moeten worden georganiseerd (CGVS 1, p. 20). Ook dit kon niet overtuigen. Hamas heeft immers voldoende aanhangers, waaronder ook hoogopgeleide mensen. Ook al zou de partij geen ervaren hacker kunnen vinden, en rekening houdende met uw eigen opmerking dat er sowieso een opleiding zou voorzien worden, kan worden aangenomen dat zij hiervoor dan eerder een aanhanger zouden rekruteren in plaats van een onervaren iemand uit een Fatah-familie.

Verder kon u evenmin overtuigen een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid te vrezen omwille van uw facebookberichten. Immers, ondanks de veelheid aan facebookberichten waarin u Hamas bekritiseerde, zou u vooreerst slechts eenmaal omwille van die berichten zijn opgepakt. Uw eerste arrestatie in augustus 2017 zou immers het gevolg geweest zijn van het weigeren van de job. Gezien voorgaande, kunnen omtrent deze arrestatie echter ook reeds de nodige vragen worden gesteld. Pas nadien begon u zich kritisch op te stellen ten opzichte van Hamas. De laatste arrestatie in januari 2018 was het gevolg van uw deelname aan een betoging waar u één van de vele jongeren was die werd gearresteerd. U werd ook samen met de andere betogers terug vrijgelaten en bleek dus niet harder te zijn aangepakt dan de andere betogers (CGVS 2, p. 7). Dat u slechts eenmalig zou zijn opgepakt omwille van uw talrijke facebookberichten, lijkt erop te wijzen dat u niet strikt in het vizier werd gehouden door Hamas. Bovendien werd u telkenmale vrijgelaten en werden hieraan nooit al te zware voorwaarden gekoppeld. Ook hieruit kan enkel worden afgeleid dat Hamas niet zwaar aan de berichten tilde. Indien zij u werkelijk wilden vasthouden en u – zoals u ook zelf verklaarde – wilden vervolgen voor misbruik van moderne technologie (CGVS 1, p. 23), hadden zij hiervoor uiteraard de middelen en de bewijzen ter beschikking. Voorts werd uw familie die nog steeds in het ouderlijke huis in Gaza verblijft (tot voor kort, zie infra) nooit lastiggevallen (CGVS 1, p. 26). Ook hieruit blijkt wederom dat Hamas niet zwaar aan de berichten die u in Gaza schreef tilde. De voorgelegde facebookberichten kunnen deze argumentering niet wijzigen. Dat u berichten op facebook heeft geplaatst, wordt immers niet betwijfeld.

U legde een originele oproepingsbrief d.d. 08/08/2017 voor. Dat u zou zijn opgeroepen, wordt op zich niet betwist door het CGVS. Echter doet het document geen uitspraken over de aard van de oproeping

en kan u omwille van om het even welke reden zijn opgeroepen. Bovendien kan uit het document ook niet worden afgeleid dat u, zoals u beweert, meerdere dagen werd vastgehouden nadat u zich ging aanmelden. Daarenboven bleken de arrestaties niet uw directe vluchtaanleiding te zijn geweest (CGVS 1, p. 25) en kan aldus getwijfeld worden aan de ernst van deze arrestaties. Z

Zulks blijkt eens te meer uit volgende. Zo werd u op 2 oktober 2017 een visum voor Turkije uitgereikt, geldig tot 31 maart 2018 (zie kopie paspoort in groene map). U zou dit visum hebben aangevraagd om in Turkije te gaan werken maar toen de job niet doorging, besloot u (ondanks de drie arrestaties die u reeds zou hebben moeten doorstaan) in Gaza te blijven (CGVS 2, p. 11). Opnieuw doet dit in ernstige mate afbreuk aan minstens de ernst van de arrestaties.

Opmerkelijk is voorts dat uw vrienden, die al veel langer dan u via facebook kritiek uitten, niet de noodzaak voelden Gaza te verlaten. Pas wanneer u hierop werd gewezen, verklaarde u persoonlijk bedreigd geweest te zijn door de kompanen van [S.a.B.], de woordvoerder van Hamas (CGVS 1, p. 25). U zou hem in een reactie op één van zijn facebookberichten een leugenaar (CGVS 1, p. 25) en dom (CGVS 2, p. 8) genoemd hebben, waarna u een telefonische bedreiging van een onbekende en, een maand later, een telefonische oproeping van de Interne Veiligheidsdiensten ontving. U kon ook hieromtrent niet overtuigen.

Vooreerst bleek u deze feiten nooit eerder te hebben vermeld. Zo praatte u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel over hoe u werd lastiggevallen nadat u de job als hacker weigerde en op facebook begon te schrijven (CGVS vragenlijst, vraag 5). Gevraagd of u daarnaast nog problemen heeft gekend, zei u van niet en voegde u er enkel aan toe dat Hamas u wilde beschuldigen van misbruik van technologie. Verder wilde u niets meer toevoegen (CGVS vragenlijst, vraag 7 en 8). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS, vervolgens, verklaarde u alle hoofdredenen voor uw verzoek op de DVZ te hebben aangegeven, dat uw verklaringen aan u werden voorgelezen in het Arabisch en dat u de tolk goed begrepen had (CGVS 1, p. 3). Dat u vervolgens tijdens het eerste gehoor voor het CGVS, pas na bijna vier uur, aanhaalt omwille van een nog nooit eerder vernoemd probleem te zijn gevlucht, is uiteraard bijzonder merkwaardig. U hiermee geconfronteerd, legde u uit dat u niet wist dat het interview op de DVZ zo kort zou zijn en dat u enkel de tijd had om het eerste deel van uw verhaal te vertellen (CGVS 1, p. 26). Deze reden kan echter niet afdoende overtuigen. U werd op de DVZ immers tot tweemaal toe gevraagd of u nog iets wilde toevoegen, waarop u niet bent ingegaan. Ook op het CGVS kreeg u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud de kans om nog niet vernoemde problemen aan te brengen. Ook van deze kans maakte u geen gebruik. Dit gegeven doet alvast afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen met de woordvoerder van Hamas.

Ook andere elementen doen ernstige twijfels rijzen aangaande uw persoonlijke problemen met [S.a.B.]. Dat u enerzijds een dermate zware kritiek op één van de topmannen van Hamas zou hebben geuit maar anderzijds een telefonische oproeping en aldus op die manier werd gewaarschuwd dat u gezocht werd, is niet aannemelijk. Bij de telefonische oproeping zou u er bovendien nog op gewezen zijn dat u niet meer zou terugkeren – u werd er immers meegedeeld dat u afscheid moest nemen (CGVS 1 p. 25), wat des te ongeloofwaardiger is. Indien zij u effectief wilden te pakken krijgen, kan immers logischerwijs verondersteld worden dat ze u niet geruime tijd, i.c. 3 dagen, – u werd op 1 april 2018 telefonisch opgeroepen en op 4 april 2018 zouden ze bij u thuis zijn binnengevallen – op voorhand zouden op de hoogte brengen van hun intenties en u alzo de kans zouden geven te ontkomen.

U kon daarenboven geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van uw commentaar op het facebookbericht van [S.a.B.]. Niet alleen kon u uw commentaar op zijn bericht niet voorleggen, zijn bericht was ook niet te vinden op zijn facebookpagina. Wanneer door de protection officer naar het bericht werd gezocht, bleek bovendien dat [S.a.B.] tussen 16 januari 2018 en mei 2018 niets had gepost. U hierop gewezen kon u enkel vermoeden dat hij het misschien verwijderd had of dat het bericht enkel zichtbaar was voor vrienden (CGVS 2, p. 9). Dat hij precies het bericht waarop u uw relaas stoelt, zou verwijderen, is opmerkelijk. Het betreft bovendien een louter vermoeden uwentwege die u niet kon hardmaken. Waarom hij overigens het bericht zou verwijderen, is ook geenszins duidelijk.

Verder verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw familie na uw vertrek geen problemen meer heeft gekend. U veronderstelde dat Hamas overal verklikkers heeft en zij aldus zullen geweten hebben dat u uit het land was. Bovendien had u een foto van Egypte op uw facebookpagina gepost (CGVS 1, p. 26). Echter, dat uw ouders niet minstens onder druk werden gezet zodat u zich alsnog zou aangeven of voorgoed zou stoppen met het bekritisieren van voornamelijk Hamasleden, is minstens bedenkelijk. U ondergraaft bovendien uw eigen redenering wanneer u tijdens het tweede

persoonlijk onderhoud verklaarde dat uw familie een week voor het tweede onderhoud werd bedreigd omdat u vanuit België een video van de meest recente betoging in Gaza op facebook had gepost. Leden van de Interne Veiligheid zouden uw broer op straat aangesproken hebben en ermee gedreigd hebben hem te arresteren indien u niet zou stoppen met het posten van facebookberichten (CGVS 2, p. 4). Dat Hamas uw familie niet onder druk zette omwille van uw vertrek uit het land, het negeren van een oproeping en het beledigen van een voornaam Hamaslid, maar dit een jaar later wél zou doen omdat u een video deelt van een betoging, is niet logisch. Video's van de betogingen worden tegenwoordig immers massaal gedeeld op sociale media. Dat zij de families van alle Palestijnen in het buitenland die deze video's delen, zouden vervolgen, is dan ook niet aannemelijk .

Dient tot slot te worden gewezen op de data van enkele van uw documenten. Zo werd uw paspoort afgegeven op 24 juli 2017, twee dagen voor de problemen in verband met de job begonnen. Uw geboorteakte werd afgegeven op 5 februari 2018, een maand voor het conflict met [S.a.B.], uw directe vluchtaanleiding. Hoewel u aangaf dat dit toeval is, is dit hoe dan ook opmerkelijk en lijkt dit te wijzen op een gepland vertrek. Meer nog lijkt uw visum voor Turkije hierop te wijzen. Omdat u in Turkije wilde gaan werken, vroeg u een visum aan, hetgeen geldig was van 2 oktober 2017 tot en met 31 maart 2018. Toen de job niet bleek door te gaan, besloot u – ondanks de drie arrestaties en de telefonische bedreiging – niet te vertrekken. U verklaarde dat u toen nog niet van plan was om het land te ontvluchten en dat u pas vanaf april 2018 in gevaar was (CGVS 2, p. 11). Dat u twee weken na het verlopen van uw visum alsnog zou beslissen om het land te ontvluchten, lijkt echter zeer onwaarschijnlijk. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat de grenspost van Rafah in de periode van oktober 2017 tot april 2018 zelden geopend was. In oktober 2017 was de grens nooit open, in november 2017 vier dagen, in december 2017 vier dagen, in januari 2018 bleef de poort gesloten, in februari 2018 zeven dagen en in maart 2018 drie dagen (zie informatie in blauwe map). De kans dat u Gaza pas in april 2018 kon verlaten omdat de grens voordien zelden geopend was – u verwijst hier in het begin van uw eerste gehoor op het CGVS immers ook zelf naar (CGVS 1 p. 5) , lijkt dan ook aannemelijker dan dat u midden april 2018 Gaza wegens het bestaan van een persoonlijke vrees van ernstige onveiligheid omwille van het beledigen van [S.a.B.], diende te verlaten.

De documenten die in voorgaande nog niet werden besproken, kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte betreffen immers enkel uw identiteit, herkomst en reisweg. De oude UNRWA Family Registration Card bewijst dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Uw diploma en het bewijs van financiële schuld tonen aan dat u recentelijk uit Gaza vertrok maar verder spreken deze documenten zich niet uit over de omstandigheden waarin u zou zijn (moeten) vertrokken (vertrekken) . Ook de DHL envelop waarmee u documenten naar België liet versturen, toont verder niets aan. De usb-stick met video's waarin u te zien bent tijdens een betoging, toont enkel aan dat u effectief deelnam aan deze betoging. Het toont echter niet aan of welke problemen u eventueel zou hebben gekend omwille van uw deelname aan die betoging.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Volgens artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet heeft u en uw advocaat het recht een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen en bemerkingen over te maken over de inhoud van deze notities. Op 17 april 2019 merkte u middels uw advocaat op (zie ook administratief dossier): “Eerst en vooral wenst de cliënt aan te geven dat de termijn van 8 werkdagen voor het becommentariëren van de notities een onredelijk korte termijn is die niet in overeenstemming is met de Richtlijn 2005/85/EB van de Raad van Europa betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. In casu is het onmogelijk voor de cliënt die de Nederlandse taal niet machtig is om binnen die termijn een vertaling te bekomen van de notities en de overeenstemming ervan met de verklaringen afgelegd bij uw diensten vertaald door een tolk, na te gaan. Dit kan ook niet tegen een redelijk prijs. Meer specifiek verwijs ik ook naar artikel 12 en 17 van deze Procedurerichtlijn. Deze bepalingen maken dat in casu dat er een tolk moet worden voorzien om hem over de inhoud van het verslag of over de inhoudelijke elementen van de schriftelijke weergave te informeren. Het standpunt van uw diensten waarnaar wordt verwezen dat de advocaat moet zorgen voor de vertaling kan niet worden gevolgd. In de Procedurerichtlijn staat duidelijk dat de lidstaten daarvoor moeten zorgen. Een advocaat is geen lidstaat. Indien het CGVS niet in staat is om dit te voorzien, dient men aan te duiden welke dienst wel verantwoordelijk is hiervoor. Het nalezen van nota's van het CGVS is geen rechtspleging zoals bepaald in art. 508/10 Ger.W. Mag ik U verzoeken om een

tolk ter beschikking te stellen en mij de praktische regeling te geven die wordt voorzien?" Echter, artikel 17 van de richtlijn bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat de verzoeker moet kunnen rekenen op bijstand van een tolk indien nodig om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Dit is evenwel niet noodzakelijk het CGVS, maar de overheid. Nergens uit artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt dat het CGVS een tolk ter beschikking moet stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Ik verwijs dienaangaande naar de memorie van toelichting bij artikel 39 van de wet van 17 december 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (B.S. 12 maart 2018) dat artikel 17 van de richtlijn 2013/32/EU omzet in het nieuwe artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. De memorie van toelichting stelt dienaangaande: "[...] De richtlijn bepaalt dat de verzoeker moet kunnen rekenen op de bijstand van een tolk indien nodig (om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud). Met dat doel, kan de verzoeker beroep doen op een advocaat, die hem kan bijstaan tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (zie in dit verband artikel 33 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en de artikelen 508/1 tot 508/23 van het Gerechtelijk Wetboek, en meer bepaald het artikel 508/10 van het Gerechtelijk Wetboek). Er kan inderdaad van uitgegaan worden dat de advocaat, die de verzoeker vertegenwoordigt en het persoonlijk onderhoud in principe bijwoont, in staat is elke nuttige opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud te maken in naam van zijn cliënt."

Artikel 508/10 van het gerechtelijk wetboek stelt bovendien vast dat het bureau voor juridische bijstand een tolk voorziet indien nodig en stelt dat de kostenvergoeding voor de tolk ten laste van het Rijk komt.

Er kan dan ook niet ingegaan worden op uw verzoek om een tolk ter beschikking te stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud van uw cliënt.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van

uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA--Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Zo heeft u zich in het verleden allereerst nooit in een precaire situatie bevonden. Uw vader werkte als ambtenaar bij het ministerie van Toerisme van de Palestijnse Autoriteiten en verdiende voldoende om zijn gezin te onderhouden, ondanks het feit dat jullie geen voedselhulp van UNWRA kregen (CGVS 1, p. 10). Bovendien kregen u en uw broers en zussen allen de kans om aan de universiteit te studeren en u verduidelijkt hierbij dat uw vader voor uw studies betaalde (CGVS 1, p. 14). Na uw studies ging u alleen wonen en verdiende u als alleenstaande goed uw boterham (CGVS 1, p. 15). U had bovendien geen nood aan voedselhulp en na uw studies heeft u nooit iets aan uw ouders moeten vragen (CGVS 1, p. 10). U beschikte voorts ook over een degelijke woning voor u Gaza verliet. Zo woonde u in een appartement in het gebouw dat eigendom is van uw ouders. Uw ouders en uw twee broers en hun gezinnen bewoonden de andere drie appartementen. Het gebouw bevindt zich in een goede staat en liep geen schade op tijdens een van de oorlogen (CGVS 1, p. 11). Ook heden ten dage gaat het goed met uw familie. Zo ontvangt uw vader een maandelijks pensioen van 1300 shekel wat voldoende is om zichzelf en uw moeder te onderhouden. Ook met uw broers en zussen gaat het goed (CGVS 1, p. 12). Uw broer [I.] werkt in een bank en [T.] werkt als officier voor de Palestijnse Autoriteit. Hoewel zijn loon na 2007 gehalveerd werd, verdient hij sinds kort terug 70% van zijn loon, hetgeen, zoals u zelf aangeeft, nog steeds een goed loon is (CGVS 1, p. 12). Uw broer [H.] studeert nog. Uw ouders en broers wonen bovendien nog steeds in de ouderlijke woning. Gezien de afdoende financiële situatie van uw familie, uw goede relatie met hen en hun stabiele huisvesting, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar Gaza op de steun van een familiaal netwerk zal kunnen rekenen. Bovendien heeft u in het verleden een uitgebreide werkervaring opgedaan en kan worden verwacht dat u ook in de toekomst in staat zal zijn een inkomen te genereren. Gezien voorgaande, kan worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar Gaza niet zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of

medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een

geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang

aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS 1, p. 5) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het EI Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme

bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 december 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een er meerdere lange afstands-raketten vanop de Gazastrook werden afgevuurd op 14 maart 2019 waarbij er geen gewonden vielen of schade veroorzaakt werd, en vervolgens nogmaals op 25 maart 2019, toen er een woning geraakt werd nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël reageerde op de raketaanval van 14 maart met verschillende raketaanvallen op militaire doelwitten. Als reactie op de raketaanval van 25 maart 2019 werden er, volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR), op 25 en 26 maart 2019 tientallen Israëlische bombardementen uitgevoerd op verschillende doelwitten in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Ondanks de talrijke bombardementen bleef het aantal burger-

slachtoffers zeer beperkt. Zo geraakten er slechts twee personen gewond. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 28 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakthet-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Desondanks heeft Israël de twee grensovergangen met de Gazastrook, met name Erez en Kerem Shalom, op 31 maart opnieuw geopend. Deze twee overgangen waren sinds maandag 25 maart gesloten. De grensovergang te Rafah bleef, ondanks de onrust, normaal functioneren en dus geopend in beide richtingen.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict waarbij deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten, elkaar op voortdurende en systematische wijze met geweld bestrijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat hij geen effectieve bescherming door UNRWA genoot. Subsidiar had het CGVS naar mening van verzoeker een andere appreciatie moeten maken met betrekking tot artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst vooreerst naar artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, en wijst erop dat de bijstand van UNRWA is opgehouden te bestaan indien het orgaan dat de bijstand levert wordt opgeheven, of wanneer het voor UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval wanneer iemand zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (cf. bestreden beslissing (stuk 1) en Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevandorlasi es Allamolgarrsagi Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81). Verzoeker benadrukt dat ook UNHCR in zijn *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van mei 2013 aanhaalt dat de zinsnede *“wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden”* in geen geval al te restrictief kan worden beoordeeld. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij de beoordeling. Niettegenstaande het CGVS in de bestreden beslissing een correcte definitie aanhaalt, waarbinnen personen die onder het mandaat van een VN-organisatie vallen kunnen worden uitgesloten, gaat het in zijn appreciatie voorbij aan de concrete zaken eigen aan het dossier, aldus verzoeker, die aanhaalt dat hij wel degelijk geen andere keuze had dan Gaza te ontvluchten, omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie (48/3 van de Vreemdelingenwet) ten aanzien van Hamas. Hieromtrent wenst verzoeker te benadrukken dat van hem eigenlijk niet vereist wordt dat hij een vrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantoonde. Zodra hij aantoonde dat hij buiten zijn wil diende te vluchten, dient hij van rechtswege te worden erkend als vluchteling. A fortiori dient hij als vluchteling te worden erkend nu hij vervolging in de zin van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie aantoonde. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat het CGVS op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet op zijn minst een oordeel diende te vellen over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ook in deze context heeft de verwerende partij naar mening van verzoeker het gevaar en de onmenselijke behandeling die hem wacht bij terugkeer, miskend.

Vervolgens past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“- Problemen omwille van de weigering van verzoeker om als hacker voor Hamas te werken

Verzoeker kreeg een job aangeboden om als hacker te werken voor Hamas. Verzoeker legde tijdens zijn onderhoud duidelijke verklaringen hieromtrent af. Hij legde meerdere examens af, zonder op de hoogte te zijn van de exacte inhoud van de job. Uit deze examens bleek dat hij de beste kandidaat was, waardoor Hamas hem de job aanbood.

“Hij zei dat er een vacature was voor Ingenieur en netwerk. Hij vertelde mij dat hij me had laten inschrijven voor die functie en dat er op 16/07 een sollicitatie plaats zou vinden met examen. De plaats van de sollicitatie was in de faculteit Maatschappij in Gaza City. Ik ging ernaar toe, ik deed mee aan het examen, ik zat achter een computer, op het einde moest je op een knop duwen en je ziet het resultaat, ik had 80%, er waren ook andere deelnemers. Op het einde zeiden ze dat we moesten wachten op het sollicitatiegesprek. We werden gewoon opgeroepen door iemand, die riep mij. Het gesprek heeft ongeveer 15 a 20 min geduurd.”

(Nota’s verhoor CGVS van 1 maart 2019, p. 16, verzoeker zet vet)

Aangezien hacken in strijd is met de principes van verzoeker, weigerde hij de job. Dit leidde tot meerdere problemen: verzoeker werd opgesloten en gedurende twee dagen gemarteld.

De stellingen van verweerster over het feit dat verzoeker geen hacker is en dat Hamas waarschijnlijk meerdere hackers in dienst heeft kloppen inderdaad. Echter was Hamas bereid verzoeker een opleiding tot hacker te geven. Het feit dat de broer van verzoeker werkt voor een bank die tot Hamas behoort, heeft hier naar alle waarschijnlijkheid een overtuigende factor in gespeeld.

- Problemen omwille van de kritische facebookberichten van verzoeker

Na deze martelingen besloot verzoeker kritiek te uiten op facebook op Hamas. Ook hiervoor werd verzoeker gearresteerd. Verzoeker legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgebreide en duidelijke verklaringen af omtrent deze arrestatie.

“Tijdens uw derde arrestatie, werd u toen ook geconfronteerd met uw fb berichten?”

Natuurlijk

Wat hebben ze daarover gezegd?

Denk je dat je de held van fb bent, ze spraken ook over de elektriciteitstoestand, dat ik een connectie heb met Ramallah, het kan niet dat je die kritiek vanzelf uit, er moet iemand achter u staan, ik moest absoluut zeggen wie achter mij staan.

Waarom lieten ze u ook de derde keer weer vrij?

Ik werd 4 dagen opgesloten, die vier dagen werd ik niet alleen opgesloten, meestal na grote arrestatiegolven komen linkse partijen tussen om te bemiddelen. Het ging niet over mij persoonlijk. Er waren andere jongen ook, ik werd niet alleen vrijgelaten.”

(Nota's verhoor CGVS van 1 april 2019, p. 7, verzoeker zet vet)

Het staat vast dat verzoeker door Hamas in de gaten werd gehouden. Het feit dat verzoeker werd gearresteerd omwille van zijn kritische berichten toont duidelijk aan hoe ernstig Hamas de zaak opvatte.

- Visum voor Turkije

Omwille van deze problemen probeerde cliënt reeds in 2017 Palestina te verlaten. Hij ontving op 2 oktober 2017 een visum voor Turkije, met als doel om daar te gaan werken. Echter was het onmogelijk voor verzoeker om Gaza effectief te verlaten, aangezien de toegangspoort gesloten was. Om door te mogen moest er een bedrag van minstens 3000 euro betaald worden. Dit was zeer moeilijk voor verzoeker, waardoor hij gedwongen was om in Gaza te blijven. Dit verandert echter helemaal niets aan de ernst van de arrestaties en de gevolgen die dit had voor verzoeker.

- Bedreigingen door (kompanen van) [S.a.B.]

Hieromtrent wenst verzoeker vooreerst te benadrukken dat hij tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet kreeg om hierover te vertellen. Hij werd namelijk onderbroken en er werd hem verteld dat hij moest stoppen.

In één van de facebookberichten van verzoeker schilderde verzoeker de heer [S.a.B.] af als een leugenaar. Omwille hiervan werd verzoeker telefonisch bedreigd en telefonisch opgeroepen. Er werd, per telefoon, aan verzoeker gevraagd om naar het politiestation te gaan.

Drie dagen na deze oproeping vielen de kompanen van de heer [S.a.B.] zijn huis binnen. Deze termijn van drie dagen is makkelijk te verklaren wegens het feit dat verzoeker gedurende drie dagen niet thuis was.

Verzoeker heeft wel degelijk een coherente verklaring afgelegd omtrent zijn verschillende problemen en zijn vrees tot vervolging door Hamas. Hij heeft dit bovendien ondersteund met de nodige documenten. Aan hem dient bijgevolg het voordeel van de twijfel toegekend te worden overeenkomstig artikel 48/6 Vw.”

Verzoeker voert nog aan dat hij, gezien de huidige politieke situatie in Gaza en zijn persoonlijke vrees voor vervolging door Hamas, de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen. Hij besluit: “Het voorgaande maakt duidelijk dat verzoeker geen effectieve bescherming door UNRWA genoot. Hierdoor kan verzoeker dan ook niet worden uitgesloten van het vluchtelingenstatuut, waardoor dit statuut van rechtswege dient te worden vastgesteld.

Op zijn minst had verweerster een andere appreciatie moeten maken met betrekking tot de verenigbaarheid van een uitwijzingsmaatregel met artikel 48/3 Vw. Volgens verzoeker dient de onverwijderbaarheid eveneens onmiddellijk te leiden tot de onmogelijkheid van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en vaststelling vluchtelingenstatus.

*De vluchtelingenstatus dient van rechtswege te worden toegekend.
Huidig middel is bijgevolg gegrond.”*

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, voert verzoeker aan dat het voor UNRWA onmogelijk is om voldoende bescherming te bieden aan personen van Palestijnse afkomst in Gaza, zodat van rechtswege het vluchtelingenstatuut dient te worden vastgesteld. Verzoeker wijst erop dat in arrest nr. 190 280 van 31 juli 2017 van deze Raad het vluchtelingenstatuut werd toegekend aan een man van onbepaalde nationaliteit van Palestijnse afkomst, uit de Gazastrook. De Raad besloot dat het voor hem onmogelijk was om veilig terug te keren naar Gaza. Bijgevolg kon de man de bijstand van UNRWA niet genieten en diende hij als vluchteling te worden erkend. Dit arrest toont duidelijk aan dat er niet altijd voldoende bescherming wordt geboden in UNRWA-gebieden. Verzoeker meent dat deze rechtspraak, waarin een vluchtelingenstatuut werd toegekend ondanks een UNRWA-statuut, ook in zijn geval moet worden toegepast.

Verzoeker stelt voorts vast dat het CGVS zich beroept op objectieve informatie om aan te tonen dat niet iedereen in precare levensomstandigheden leeft. Ten gevolge hiervan bestaat er volgens het CGVS geen reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Het CGVS houdt naar het oordeel van verzoeker echter onvoldoende rekening met de actuele financiële problemen van UNRWA. Verzoeker wenst erop te wijzen dat de Trump-administratie in 2018 besloot de financiële steun aan UNRWA op te schorten. Aangezien de Verenigde Staten in 2017 nog de grootste geldschieter van de organisatie waren, met een steun van maar liefst 364 miljoen dollar, had deze beslissing vanzelfsprekend een gigantische impact op de steun aan UNRWA. Verzoeker citeert in dit verband uit het artikel *“US confirms end to funding for UN Palestinian refugees”* van The Guardian van 31 augustus 2018 en uit het artikel *“Wishing away Palestinian refugees: End of US’ UNRWA aid explained”* van Al Jazeera van 2 september 2018. Onder verwijzing naar het persbericht *“UNRWA Launches 2019 Emergency Appeals and Budget Requirement of US \$1.2 Billion”* van de Verenigde Naties van 29 januari 2019, merkt verzoeker op dat UNRWA ook in 2019 wordt geconfronteerd met de gevolgen van deze beslissing van de Amerikaanse autoriteiten en dat er een gigantisch bedrag nodig is om de financiële put te vullen.

Deze financiële problemen waarmee UNRWA wordt geconfronteerd hebben vanzelfsprekend een invloed op de verleende bijstand, hetgeen door NANSSEN wordt bevestigd in hun recentste nota *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”* van 5 april 2019 waaruit verzoeker vervolgens citeert. De budgettaire deficiëntie leidt ertoe dat de huidige situatie door NANSSEN als mensonwaardig wordt beschouwd. 56 procent van de Gazaanse bevolking leeft onder de armoedegrens, er zijn regelmatige stroomonderbrekingen, er is amper toegang tot drinkbaar water en de gezondheidszorg kampt met chronische tekorten aan medicijnen en medisch materiaal. Een tekort aan voedsel lijkt imminent, zoals moet blijken uit het verslag *“More than one million people in Gaza – half of the population of the territory – may not have enough food by June”* van UNRWA van 13 mei 2019.

Daarnaast dient er ook te worden gekeken naar de actuele veiligheidssituatie in Gaza. Op 30 maart 2018 begonnen de protesten in het kader van de *‘Great March of Return’*, die elke vrijdag plaatsvonden. Veertig- tot vijftigduizend Palestijnen verzamelden in de buurt van de grens met Israël om het einde van de Israëlische blokkade en het recht op terugkeer van vluchtelingen te eisen. Hoewel deze beweging spontaan ontstond en aanvankelijk apolitiek was, begon Hamas al snel de protesten te coördineren. Al snel escaleerde de situatie en probeerden de Israëlische autoriteiten de manifestaties met geweld te onderdrukken. Dit resulteerde in heel wat slachtoffers. Onder de Palestijnen werden 195 mensen gedood en er vielen 29.000 gewonden, waaronder heel wat kinderen. Verzoeker citeert in dit verband uit *“Gaza’s ‘Great March of Return’, one year on”* van UNRWA van 28 maart 2019. Hij wijst erop dat in de COI Focus *‘territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Situation sécuritaire en mars 2019’* van 1 april 2019 wordt bevestigd dat het geweld opnieuw opflakert. Verzoeker acht het dan ook verbazend dat het CGVS in de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze recente informatie, maar in plaats daarvan verwijst naar de oudere COI Focus *‘territoires Palestiniens – Gaza, situation sécuritaire’* van december 2018. Ook andere objectieve informatie bevestigt de volatiele toestand in Gaza, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit *“Occupied Palestinian territory Emergency Appeal 2019”* van UNRWA van 29 januari 2019. Gelet op de zorgwekkende en onzekere veiligheidssituatie in Gaza en de onduidelijkheid die er momenteel heerst over het toekomstige Israëlische beleid dient de situatie in Gaza op de voet te worden gevolgd. Het verleden heeft immers reeds aangetoond dat een staakt-het-vuren weinig soelaas brengt, zoals blijkt uit het artikel *“Nieuwe raketaanvallen in Israël en Gaza ondanks staakt-het-vuren”* van De Standaard van 26 maart 2019 en de voormelde Nansen nota. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde bovendien op 8 april 2019 dat er sprake is van een aanhoudende

strijd tussen Israël en Hamas die de veiligheid van alle burgers bedreigt (RVV 8 april 2019, nr. 219 546). Verzoeker besluit dat hij zich als Palestijn in Gaza in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt. Hierdoor wordt hij verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, waardoor het voor UNRWA onmogelijk is hem levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Ten slotte is het volgens verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Gaza. Uit recente informatie blijkt immers dat de grensovergang opnieuw gesloten is omwille van de hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas. Dit werd ook door deze Raad bevestigd in arrest nr. 227 590 van 16 januari 2019. Er zijn naar mening van verzoeker dan ook praktische belemmeringen en veiligheidsbarrières die een terugkeer naar Gaza belemmeren, waardoor het actueel voor hem niet mogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Aangezien het om veiligheidsredenen niet mogelijk is om terug te keren naar Gaza, dient verzoeker van rechtswege te worden erkend als vluchteling, in toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van UNHCR van mei 2013, het artikel *“US confirms end to funding for UN Palestinian refugees”* van The Guardian van 31 augustus 2018, het artikel *“Wishing away Palestinian refugees: End of US’ UNRWA aid explained”* van Al Jazeera van 2 september 2018, het document *“UNRWA Launches 2019 Emergency Appeals and Budget Requirement of US \$1.2 Billion – Press Release”* van United Nations van 29 januari 2019, het verslag *“More than one million people in Gaza – half of the population of the territory – may not have enough food by June”* van UNRWA van 13 mei 2019, het rapport *“Gaza’s ‘Great March of Return’, one year on”* van UNRWA van 28 maart 2019, het document *“Occupied Palestinian territory Emergency Appeal 2019”* van UNRWA van 29 januari 2019, het artikel *“Nieuwe raketaanvallen in Israël en Gaza ondanks staakt-het-vuren”* van De Standaard van 26 maart 2019⁹ en de Nansen nota *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”* van 5 april 2019.

3. Nota met opmerkingen

Op 2 juli 2019 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt. Zij voegt daarbij volgende stuk toe:

- COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019.

4. Aanvullende nota

4.1. Verzoeker maakt op 14 februari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- stuk 12: oproepingsbrieven met Nederlandstalige vertaling;
- stuk 13: facebookgesprek omtrent afgifte internationaal paspoort;
- stuk 14: facebookgesprek na ontvangst internationaal paspoort;
- stuk 15: facebookberichten van de dhr. S.A.B.;
- stuk 16: facebookberichten met kritiek op de dhr. S.A.B.;
- stuk 17: facebookberichten van verzoeker;
- stuk 18: werkbadge van de broer van verzoeker.

4.2. De verwerende partij maakt op 14 februari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019.
- COI Focus *“Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 ;
- COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019;
- COI Focus *“Palestine. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019.

5. Voorafgaande opmerkingen

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimum-normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk wordt gesteld dat het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat hij geen effectieve bescherming door UNRWA genoot, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency*”

For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.” Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker moet derhalve aantonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

7.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de financiële problemen waarmee UNRWA wordt geconfronteerd hetgeen volgens hem een invloed heeft op de verleende bijstand.

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage het agentschap met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA werd geconfronteerd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek het agentschap voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA’s deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit hebben aangepakt.

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit werd gereduceerd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22,5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6,25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5,35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten hebben tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of er zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA’s activiteiten in Gaza zijn verder niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma’s. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza wordt betaald met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma’s in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de

uitvoering van zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen in van andere noodprogramma's zoals daar zijn het “*Community Mental Health Programme (CMHP)*” en het “*Job Creation Programme*”. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het agentschap genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zouden worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

7.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “*Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook is opgehouden*” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook

niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij wijst erop dat uit recente informatie blijkt dat de grensovergang opnieuw gesloten is omwille van de hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, wat ook door deze Raad werd bevestigd bij arrest nr. 227 590 van 16 januari 2019, en besluit hieruit dat er praktische belemmeringen en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren. Zoals blijkt uit wat volgt, is verzoekers betoog echter achterhaald.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaartnummer (zie identiteitskaart in AD CGVS, stuk 23, map met documenten), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te verkrijgen en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen verzoeker ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren

dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuen. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de '*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*', die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinaï in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd, zoals verzoeker suggereert, is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas, kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit

ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

7.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de *‘Grote Mars van de Terugkeer’*. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden). De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers. Sinds begin november 2018 nam het gebruik van geweld tijdens de protesten af. Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Tevens blijkt dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats, gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. 82 personen werden gedwongen hun huizen te evacueren en zijn dakloos. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Op deze datum herdachten ook tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de *‘Grote Mars van de Terugkeer’*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten er 154 gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid".

Ook in 2019 werden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Hamas gebruikte de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigde ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus 2019) Palestijnen woonden de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 202 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de 'Grote Mars van de Terugkeer'.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve moet worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld,

dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

7.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van hetzelfde verdrag.

In dit kader heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt hier vooreerst dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlijs-Palestijnse conflict dat heeft geleid tot de oprichting van

UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich moet worden bestempeld als “*een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is*”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw wordt verlengd. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn, want enkel in die hoedanigheid kunnen zij een beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond, zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “*Operatie Beschermd Rand*” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon die in de Gazastrook woont in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëliische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofd een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker moet aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM moet worden bestempeld. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon die in de Gazastrook woont in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij moet aantonen dat zijn socio-economische situatie dient te worden

bestempeld als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie moet dan ook worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet aldus aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Zo heeft u zich in het verleden allereerst nooit in een precaire situatie bevonden. Uw vader werkte als ambtenaar bij het ministerie van Toerisme van de Palestijnse Autoriteiten en verdiende voldoende om zijn gezin te onderhouden, ondanks het feit dat jullie geen voedselhulp van UNWRA kregen (CGVS 1, p. 10). Bovendien kregen u en uw broers en zussen allen de kans om aan de universiteit te studeren en u verduidelijkt hierbij dat uw vader voor uw studies betaalde (CGVS 1, p. 14). Na uw studies ging u alleen wonen en verdiende u als alleenstaande goed uw boterham (CGVS 1, p. 15). U had bovendien geen nood aan voedselhulp en na uw studies heeft u nooit iets aan uw ouders moeten vragen (CGVS 1, p. 10). U beschikte voorts ook over een degelijke woning voor u Gaza verliet. Zo woonde u in een appartement in het gebouw dat eigendom is van uw ouders. Uw ouders en uw twee broers en hun gezinnen bewoonden de andere drie appartementen. Het gebouw bevindt zich in een goede staat en liep geen schade op tijdens een van de oorlogen (CGVS 1, p. 11). Ook heden ten dage gaat het goed met uw familie. Zo ontvangt uw vader een maandelijks pensioen van 1300 shekel wat voldoende is om zichzelf en uw moeder te onderhouden. Ook met uw broers en zussen gaat het goed (CGVS 1, p. 12). Uw broer [I.] werkt in een bank en [T.] werkt als officier voor de Palestijnse Autoriteit. Hoewel zijn loon na 2007 gehalveerd werd, verdient hij sinds kort terug 70% van zijn loon, hetgeen, zoals u zelf aangeeft, nog steeds een goed loon is (CGVS 1, p. 12). Uw broer [H.] studeert nog. Uw ouders en broers wonen bovendien nog steeds in de ouderlijke woning. Gezien de afdoende financiële situatie van uw familie, uw goede relatie met hen en hun stabiele huisvesting, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar Gaza op de steun van een familiaal netwerk zal kunnen rekenen. Bovendien heeft u in het verleden een uitgebreide werkervaring opgedaan en kan worden verwacht dat u ook in de toekomst in staat zal zijn een inkomen te genereren. Gezien voorgaande, kan worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar Gaza niet zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift deze concrete motieven geheel ongemoeid. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico loopt op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij door Hamas wordt geviseerd omdat hij een job als hacker weigerde en kritische facebookberichten begon te schrijven.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom hij van oordeel is dat verzoeker niet kan overtuigen dat (i) hem een job als hacker door Hamas zou zijn aangeboden en dat (ii) hij een persoonlijke situatie van onveiligheid vreest omwille van zijn facebookberichten, alsook waarom (iii) de voorgelegde oproepingsbrief en het gegeven dat hij in Gaza bleef, ondanks een Turks visum, afbreuk doen aan de ernst van de arrestaties. Tevens licht de commissaris-generaal toe waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden persoonlijke problemen met dhr. S.a.B. Ten slotte verduidelijkt de commissaris-generaal waarom een aantal data van verzoekers documenten niet overtuigen van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Na lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker er niet in slaagt deze vaststellingen die pertinent en draagkrachtig zijn alsook steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Verzoeker poneert heden dat het feit dat zijn broer werkt voor een bank die tot Hamas behoort naar alle waarschijnlijkheid een overtuigende factor is geweest in zijn rekrutering door Hamas. Hij voegt een stuk 18 bij zijn aanvullende nota, met name een kopie van de werkbadge van zijn broer. De Raad wijst er op dat verzoeker tijdens zijn gehoor weliswaar heeft verklaard dat een broer werkte in een bank, genaamd Ihab (AD CGVS, stuk 14, gehoorverslag I, p. 12), maar tevens op de vraag of er familieleden zijn die bij Hamas werken, ontkennend heeft geantwoord (ibid., p. 19). Meer nog, verzoeker verklaarde dat zowel zijn vader als een andere broer voor de Palestijnse Autoriteiten in Ramallah werken en dat hij tijdens zijn studies was aangesloten bij de jongerenbeweging van Fatah (ibid., p. 19). Verzoeker heeft daarbij nooit te kennen gegeven dat Ihab een bank is die tot Hamas behoort, hetgeen nochtans een relevant gegeven is. Zijn bewering dat Ihab een bank is die tot Hamas behoort, is overigens niet meer dan een loutere bewering die niet met een begin van bewijs wordt gestaafd. Verzoeker is ook gevraagd waarom hij werd uitgekozen om te hacken en hij heeft toen op geen enkele wijze enige verwijzing gemaakt naar de tewerkstelling van zijn broer in een bank van Hamas (ibid., p. 20). De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat het weinig aannemelijk is dat Hamas een onervaren iemand uit een Fatah-familie rekruteert in plaats van een aanhanger. Dat verzoeker nu plots aanvoert dat zijn broer werkt in een bank die tot Hamas behoort, is in het licht van al wat voorafgaat duidelijk een post factum-verklaring die na reflectie is tot stand gekomen en waaraan geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft de kopie van wat de werkbadge van zijn broer zou zijn, stelt de Raad vast dat nergens wordt aangetoond dat de man die hierop afgebeeld staat daadwerkelijk de broer van verzoeker is. Verder vermeldt deze badge in het Engels enkel de woorden "*Islamic National Bank*" en niet "*Ihab*" en zijn de overige vermeldingen op deze badge in het Arabisch opgesteld, hetgeen een andere taal is dan deze van de rechtspleging. Omdat er geen voor eensluidend verklaarde vertaling is voorzien, beslist de Raad in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit stuk 18 niet in overweging te nemen.

Waar verzoeker meent dat het feit dat hij werd gearresteerd omwille van zijn kritische berichten duidelijk aantoonde hoe ernstig Hamas de zaak opvatte, gaat hij geheel voorbij aan de terechte vaststellingen (i) dat hij slechts eenmaal omwille van zijn berichten werd opgepakt wat er op wijst dat hij niet strikt in het vizier werd gehouden door Hamas, (ii) dat hij in het kader van zijn drie arrestaties telkenmale werd vrijgelaten en dat hieraan nooit al te zware voorwaarden werden gekoppeld waaruit eveneens kan worden afgeleid dat Hamas niet zwaar aan de berichten tilde, (iii) dat indien Hamas verzoeker werkelijk wilde vasthouden en hem wilde vervolgen voor misbruik van moderne technologie, zij hiervoor uiteraard de middelen en de bewijzen ter beschikking hadden, en (iv) dat zijn familie die tot voor kort nog steeds in het ouderlijke huis in Gaza verblijft, nooit werd lastiggevallen.

Dat verzoeker werd opgeroepen door Hamas wordt niet betwist, maar de commissaris-generaal merkt terecht op dat deze brief geen uitspraak doet over de aard van de oproeping zodat niet kan worden vastgesteld om welke reden verzoeker werd opgeroepen en verder uit deze oproeping niet kan worden afgeleid dat verzoeker meerdere dagen werd vastgehouden nadat hij zich ging aanmelden. Waar verzoeker ter terechtzitting en in een aanvullende nota tracht aan te tonen dat het regelmatig voorkomt dat er geen reden wordt vermeld in oproepingsbrieven (stuk 12), weerlegt hij de vaststelling niet dat er geen causaal verband bestaat tussen de voormelde oproepingsbrief en zijn arrestaties. Bovendien betwist verzoeker ook niet dat de arrestaties niet zijn directe vluchtaanleiding zijn geweest (AD CGVS,

stuk 14, gehoorverslag I, p. 25), zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, waardoor kan worden getwijfeld aan de ernst van deze arrestaties. De commissaris-generaal stelt in dit kader bijkomend vast dat verzoeker een visum had voor Turkije geldig van 2 oktober 2017 tot 31 maart 2018, weliswaar aangevraagd om daar te gaan werken, maar dat toen de job niet doorging, hij niettemin heeft besloten om in Gaza te blijven, ondanks de drie arrestaties die hij reeds zou hebben doorstaan (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag II, p. 11). Hij besluit terecht dat dit in ernstige mate afbreuk doet aan de ernst van de arrestaties. Heden houdt verzoeker in zijn verzoekschrift voor dat het onmogelijk was om Gaza te verlaten aangezien de toegangspoort was gesloten en hij minstens 3000 euro moest betalen. Dit is echter een loutere bewering die bovendien niet strookt met wat hij eerder verklaarde tijdens zijn gehoor, met name dat hij niet inzag waarom hij nog naar Turkije zou vertrekken toen de job niet doorging (ibid., p. 11). Verzoekers betoog is aldus wederom een post factum-verklaring die niet overtuigt.

Wat betreft de bedreigingen door S.a.B. en zijn kompanen, stelt verzoeker dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans kreeg om hierover te vertellen omdat hij werd onderbroken. Deze loutere bewering is niet ernstig en doet geen afbreuk aan volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Opmerkelijk is voorts dat uw vrienden, die al veel langer dan u via facebook kritiek uitten, niet de noodzaak voelden Gaza te verlaten. Pas wanneer u hierop werd gewezen, verklaarde u persoonlijk bedreigd geweest te zijn door de kompanen van [S.a.B.], de woordvoerder van Hamas (CGVS 1, p. 25). U zou hem in een reactie op één van zijn facebookberichten een leugenaar (CGVS 1, p. 25) en dom (CGVS 2, p. 8) genoemd hebben, waarna u een telefonische bedreiging van een onbekende en, een maand later, een telefonische oproeping van de Interne Veiligheidsdiensten ontving. U kon ook hieromtrent niet overtuigen.

Vooreerst bleek u deze feiten nooit eerder te hebben vermeld. Zo praatte u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel over hoe u werd lastiggevallen nadat u de job als hacker weigerde en op facebook begon te schrijven (CGVS vragenlijst, vraag 5). Gevraagd of u daarnaast nog problemen heeft gekend, zei u van niet en voegde u er enkel aan toe dat Hamas u wilde beschuldigen van misbruik van technologie. Verder wilde u niets meer toevoegen (CGVS vragenlijst, vraag 7 en 8). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS, vervolgens, verklaarde u alle hoofdredenen voor uw verzoek op de DVZ te hebben aangegeven, dat uw verklaringen aan u werden voorgelezen in het Arabisch en dat u de tolk goed begrepen had (CGVS 1, p. 3). Dat u vervolgens tijdens het eerste gehoor voor het CGVS, pas na bijna vier uur, aanhaalt omwille van een nog nooit eerder vernoemd probleem te zijn gevlucht, is uiteraard bijzonder merkwaardig. U hiermee geconfronteerd, legde u uit dat u niet wist dat het interview op de DVZ zo kort zou zijn en dat u enkel de tijd had om het eerste deel van uw verhaal te vertellen (CGVS 1, p. 26). Deze reden kan echter niet afdoende overtuigen. U werd op de DVZ immers tot tweemaal toe gevraagd of u nog iets wilde toevoegen, waarop u niet bent ingegaan. Ook op het CGVS kreeg u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud de kans om nog niet vernoemde problemen aan te brengen. Ook van deze kans maakte u geen gebruik. Dit gegeven doet alvast afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen met de woordvoerder van Hamas.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de kompanen van S.a.B. pas drie dagen na de telefonische oproeping binnenvielen omdat hij gedurende drie dagen niet thuis was en stelt ter terechtzitting en in zijn aanvullende nota dat telefonische oproepingen algemeen worden gezien als waarschuwingen. Deze loutere bewering zijn niet meer dan een zoveelste post factum-verklaring. Bovendien strijden deze beweringen met zijn eerdere verklaringen dat hij niet begreep waarom ze hem op voorhand waarschuwden, dat het logischer zou zijn dat ze gewoon binnenvielen en hem meenamen en dat zij hem in de war brachten (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag II, p. 8). Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan volgende pertinente vaststellingen: *“Ook andere elementen doen ernstige twijfels rijzen aangaande uw persoonlijke problemen met [S.a.B.]. Dat u enerzijds een dermate zware kritiek op één van de topmannen van Hamas zou hebben geuit maar anderzijds een telefonische oproeping en aldus op die manier werd gewaarschuwd dat u gezocht werd, is niet aannemelijk. Bij de telefonische oproeping zou u er bovendien nog op gewezen zijn dat u niet meer zou terugkeren – u werd er immers meegedeeld dat u afscheid moest nemen (CGVS 1 p. 25), wat des te ongeloofwaardiger is. Indien zij u effectief wilden te pakken krijgen, kan immers logischerwijs verondersteld worden dat ze u niet geruime tijd, i.c. 3 dagen, – u werd op 1 april 2018 telefonisch opgeroepen en op 4 april 2018 zouden ze bij u thuis zijn binnengevallen – op voorhand zouden op de hoogte brengen van hun intenties en u alzo de kans zouden geven te ontkomen.”*

Verder heeft de commissaris-generaal terdege gemotiveerd als volgt: *“U kon daarenboven geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van uw commentaar op het facebookbericht van [S.a.B.]. Niet alleen kon u uw commentaar op zijn bericht niet voorleggen, zijn*

bericht was ook niet te vinden op zijn facebookpagina. Wanneer door de protection officer naar het bericht werd gezocht, bleek bovendien dat [B.] tussen 16 januari 2018 en mei 2018 niets had gepost. U hierop gewezen kon u enkel vermoeden dat hij het misschien verwijderd had of dat het bericht enkel zichtbaar was voor vrienden (CGVS 2, p. 9). Dat hij precies het bericht waarop u uw relaas stoelt, zou verwijderen, is opmerkelijk. Het betreft bovendien een louter vermoeden uwentwege die u niet kon hardmaken. Waarom hij overigens het bericht zou verwijderen, is ook geenszins duidelijk.”

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota een stuk 15, waaruit zou moeten blijken dat dhr. S.a.B. wel degelijk facebookberichten verwijderde. De Raad wijst er vooreerst op dat kopieën van screenshots van facebookberichten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben nu de authenticiteit en de herkomst van zulke berichten niet kan worden nagegaan. Immers, kopieën zijn niet alleen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk te fabriceren, makkelijk te manipuleren en kunnen bovendien door om het even wie en om het even waar en wanneer zijn opgemaakt, maar ook facebookberichten zijn in se al gemakkelijk te fabriceren door het aanmaken van een valse account. Verder blijken deze facebookberichten tussen 14 juni 2017 en 26 november 2017 te zijn geplaatst en bijgevolg toont verzoeker hiermee niet aan dat hij in maart 2018 commentaar gaf op een facebookbericht van dhr. S.a.B., zoals hij blijft beweren. Dezelfde bemerkingen kunnen worden gemaakt voor stuk 16 bij de aanvullende nota van verzoeker, met name de facebookberichten van vrienden die kritiek uiten op dhr. S.A.B. Ook dit stuk heeft om voormelde redenen slechts een relatieve bewijswaarde. Bovendien blijkt nergens uit dat het hier daadwerkelijk vrienden van verzoeker betreft en evenmin wordt hiermee aangetoond dat verzoeker commentaar gaf op een bericht van dhr. S.a.B. en dat hij daardoor persoonlijke problemen met deze heer kende. Ten slotte voegt verzoeker nog een stuk 17 bij, met name facebookberichten die hij zelf zou hebben gepost. De inhoud van deze berichten wordt nergens toegelicht en bijgevolg is de relevantie ervan niet duidelijk. Verder merkt de Raad op dat deze berichten in het Arabisch zijn opgesteld, een andere taal dan deze van de rechtspleging en er geen voor eensluidend verklaarde vertaling is voorzien. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist de Raad dit stuk 17 niet in overweging te nemen.

Verzoeker laat volgende motieven geheel ongemoeid: *“Verder verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw familie na uw vertrek geen problemen meer heeft gekend. U veronderstelde dat Hamas overall verklikkers heeft en zij aldus zullen geweten hebben dat u uit het land was. Bovendien had u een foto van Egypte op uw facebookpagina gepost (CGVS 1, p. 26). Echter, dat uw ouders niet minstens onder druk werden gezet zodat u zich alsnog zou aangeven of voorgoed zou stoppen met het bekritisieren van voorname Hamasleden, is minstens bedenkelijk. U ondergraaft bovendien uw eigen redenering wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat uw familie een week voor het tweede onderhoud werd bedreigd omdat u vanuit België een video van de meest recente betoging in Gaza op facebook had gepost. Leden van de Interne Veiligheid zouden uw broer op straat aangesproken hebben en ermee bedreigd hebben hem te arresteren indien u niet zou stoppen met het posten van facebookberichten (CGVS 2, p. 4). Dat Hamas uw familie niet onder druk zette omwille van uw vertrek uit het land, het negeren van een oproeping en het beledigen van een voornaam Hamaslid, maar dit een jaar later wél zou doen omdat u een video deelt van een betoging, is niet logisch. Video's van de betogingen worden tegenwoordig immers massaal gedeeld op sociale media. Dat zij de families van alle Palestijnen in het buitenland die deze video's delen, zouden vervolgen, is dan ook niet aannemelijk .”*

Ten slotte merkt de commissaris-generaal terecht op dat de data van enkele van verzoekers documenten problematisch zijn. Hij motiveert met betrekking tot verzoekers paspoort: *“Zo werd uw paspoort afgegeven op 24 juli 2017, twee dagen voor de problemen in verband met de job begonnen. Uw geboorteakte werd afgegeven op 5 februari 2018, een maand voor het conflict met [S.a.B.], uw directe vluchtaanleiding. Hoewel u aangaf dat dit toeval is, is dit hoe dan ook opmerkelijk en lijkt dit te wijzen op een gepland vertrek.”*

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota naar stukken 13 en 14, dit zijn facebookberichten waaruit moet blijken dat hij zijn paspoort reeds in 2015 aanvraagde. De facebookberichten, die slechts relatieve bewijswaarde hebben, bevatten een foto van wat een paspoort van verzoeker lijkt te zijn, dat werd afgegeven op 7 oktober 2012 en geldig was tot 6 oktober 2017. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk dat hij zijn paspoort in “2017” aanvraagde en gaf kort daarna toe dat hij dit in “2016” aanvraagde en dat hij 1,5 jaar moest wachten omdat hij zijn paspoort verloren was en hij pas een nieuw kreeg als zijn oude verlopen was (AD CGVS, stuk 14, gehoorverslag I, p. 5). Heden stelt hij dat zijn paspoort in 2015 werd aangevraagd, wat een gehele nieuwe verklaring is die hij nooit eerder heeft aangehaald en bovendien geheel strijdt met wat hij eerder over zijn paspoort vertelde. Dat verzoeker moest wachten tot zijn oude paspoort vervallen was, met name op 6 oktober 2017, verklaart verder niet waarom zijn laatste paspoort reeds op 24 juli 2017 werd afgegeven. Verzoeker blijft dus mist spuiten en kan de bevinding

dat de data van afgifte van zijn paspoort en geboorteakte lijken te wijzen op een gepland vertrek niet in een ander daglicht stellen.

Tevens motiveert de commissaris-generaal over het Turkse visum van verzoeker als volgt: *“Meer nog lijkt uw visum voor Turkije hierop te wijzen. Omdat u in Turkije wilde gaan werken, vroeg u een visum aan, hetgeen geldig was van 2 oktober 2017 tot en met 31 maart 2018. Toen de job niet bleek door te gaan, besloot u – ondanks de drie arrestaties en de telefonische bedreiging – niet te vertrekken. U verklaarde dat u toen nog niet van plan was om het land te ontvluchten en dat u pas vanaf april 2018 in gevaar was (CGVS 2, p. 11). Dat u twee weken na het verlopen van uw visum alsnog zou beslissen om het land te ontvluchten, lijkt echter zeer onwaarschijnlijk. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat de grenspost van Rafah in de periode van oktober 2017 tot april 2018 zelden geopend was. In oktober 2017 was de grens nooit open, in november 2017 vier dagen, in december 2017 vier dagen, in januari 2018 bleef de poort gesloten, in februari 2018 zeven dagen en in maart 2018 drie dagen (zie informatie in blauwe map). De kans dat u Gaza pas in april 2018 kon verlaten omdat de grens voordien zelden geopend was – u verwijst hier in het begin van uw eerste gehoor op het CGVS immers ook zelf naar (CGVS 1 p. 5) , lijkt dan ook aannemelijker dan dat u midden april 2018 Gaza wegens het bestaan van een persoonlijke vrees van ernstige onveiligheid omwille van het beledigen van [S.a.B.], diende te verlaten.”*

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat hij zeker pogingen ondernam om in de periode van oktober 2017 en april 2018 Gaza te verlaten maar dat de toegangspoort was gesloten en hij minstens 3000 euro moest betalen, herhaalt de Raad dat dit een loutere bewering is die bovendien niet strookt met wat hij eerder verklaarde tijdens zijn gehoor, met name dat hij niet inzag waarom hij gebruik zou maken van zijn Turks visum uit 2017 toen de job niet doorging en dat hij pas vanaf april 2018 in gevaar was (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag II, p. 11). Verzoekers betoog is aldus wederom een post factum-verklaring die niet overtuigt.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin zijn verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Verzoeker komt voor het overige niet verder dan het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor zijn leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermogt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

“De documenten die in voorgaande nog niet werden besproken, kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte betreffen immers enkel uw identiteit, herkomst en reisweg. De oude UNRWA Family Registration Card bewijst dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Uw diploma en het bewijs van financiële schuld tonen aan dat u recentelijk uit Gaza vertrok maar verder spreken deze documenten zich niet uit over de omstandigheden waarin u zou zijn (moeten) vertrokken (vertrekken) . Ook de DHL envelop waarmee u documenten naar België liet versturen, toont verder niets aan. De usb-stick met video's waarin u te zien bent tijdens een betoging, toont enkel aan dat u effectief deelnam aan deze betoging. Het toont echter niet aan of welke problemen u eventueel zou hebben gekend omwille van uw deelname aan die betoging.”

In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNWRA te verlaten.

7.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als kan worden beschouwd vluchteling. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES